

og i Forbindelse, dermed nærmere at fremhæve de Betingelser, hvorunder Tilladelse i saa Henseende kunde gives, hvorved der da maasse kunde optages noget Egnende som det, der, som jeg tillod mig før at bemærke, indeholdes i den engelske Lovgivning.

Indenrigsministeren: Jeg skulde dog henstille til den sidste ærede Tale, om det ikke i saa Fald vilde være rigtigere at stemme for § 2 under Forbehold af, ved tredje Behandling at faae Eneretten ud, end nu at forkaste § 2 under Forbehold af senere igjen at optage Spørgsmaalet, idet det forekommer mig, at Spørgsmaalet selv derved vilde være bragt ud af Verden. Jeg skal saameget mere haabe, at denne Henstilling vil finde en velvillig Modtagelse, som det sees af selve Redactionen og af hvad jeg har sagt, at Eneretten stiller sig heelt forskjellig ved Sporveie og ved Afbenyttelse af Locomotiver. I første Tilfælde er Eneretten optagen som en ufravigelig Betingelse, paa Grund af at Sporveie ikke ville kunne ventes anlagte, uden at Tilladelsen er ledsaget af Eneret til Benyttelsen. I § 2 er derimod det Hele deelt i to Punkter, hvoraf det første giver Tilladelse uden Eneret, og saa tilføies der: „Hvor det efter Omstændighederne skulde findes rigtig, bemyndiges Ministeriet endvidere til at meddele Eneret til Benyttelse af saadanne Locomotiver paa en bestemt opgiven Linie, dog ikke ud over et Tidsrum af 10 Aar.“ Det vil altsaa heraf sees, at det er taget som noget heelt Accessorisk, som ingenlunde vil følge med Tingen, selv udenfor nogle ganske enkelte Linier, og hvor særegne Omstændigheder tale derfor. Jeg har allerede sagt, at jeg ikke tillægger denne sidste Bemyndigelse nogen afgjørende Betydning, hverken for det Offentlige eller for Entreprenøren; thi jeg antager, at der er givet et factisk Monopol deri, at det for Dieblisset snarere er tvivlsomt, om Foretagendet vil kunne forrente sig, end at der skulde være Udset til, at det kunde give et saadant Udbytte, at en Concurrence vilde kunne fremkomme. Jeg har tidligere antydet, hvorfor jeg ønsker at have denne Bemyndighed i min Haand, nemlig for at sætte Vedkommende istand til at sætte Tingen iværk. Naar en saadan med Hensyn til Tidsrummet

stærkt begrændset Eneret indbrømmes, vil dette lettere lade sig gjøre; men jeg skal ogsaa uden det tage imod Lovet, hvis man skulde tage i Betænkning at give denne meget beskedne Præmie til dem, der ville prøve Sagen, ganske vist tildeels i det Haab, at det kan give noget Udbytte for dem, men tildeels ogsaa for at gavne Publicum, naturligviis under de fornødne Forsigtighedsregler. At Indenrigsministeriet ikke vil være tilbøielig til at løbe løbsk, men at altsamtidig Hensyn skal tages til de Begrændsninger og Betingelser, der ere at opstille, kan jeg forsiikre.

Ordføreren: Jeg skal indskrænke mig til at tilføie, at den nærmeste locale Autoritet, hvem man i dette Tilfælde har henvendt sig til, nemlig Amtsrådet for Sjørring Amt, saa vidt jeg veed, eenstemmigt har modsat sig Gjennemførelsen af denne Sag.

Da ikke Flere begjærede Ordet, afsluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

- 1) Forslag af Udvalget til § 1:
Smellem Ordene „Danmark“ og „med“ i 5te Linie indskydes:
„hvor paagjældende Gader og Veie dertil have tilstrækkelig Brede og Anlægget isig-
rigt findes at kunne see uden Hinder eller
Ulempe for den almindelige Færdsel.“
vedtoges med 33 Stemmer mod 2.
- 2) Forslag af Samme til samme Paragraph:
I 5te og 6te Linie udgaae Ordene „saadanne Sporveies Benyttelse:“ og istedetfor sættes:
„de nedlagte Spors Benyttelse ved
Festekraft.“
vedtoges med 30 Stemmer mod 1.
- 3) Forslag af Samme til samme Paragraph:
I 6te Linie forandres Tallet „20“ til „40“, og der tilføies Paragraphen en ny Passus, saalydende:
„Tilstaas Eneretten for et længere
Tidsrum end 20 Aar, skeer det dog kun
paa den Betingelse, at det hele Anlæg
ved Concessionens Udlob uden Vederlag
tilfalder Staten som Eiendom.“
vedtoges med 33 Stemmer mod 2.